

[Thoft]

for afskrivning på firmabiler, fordi, siger ministeren, de ikke duede. Det er jo også rigtigt. De regler, der var for begrænsning af afskrivningen på firmabiler, duede ikke, fordi der var en pristalsregulering af saldoen, både den, der ikke skulle afskrives, og den, der skulle afskrives, som dels medførte, at provenuet var meget vanskeligt at beregne, dels virkede helt uretfærdigt. Jeg forstår derfor godt, at man, når man havde disse meget besynderlige pristalsreguleringer på afskrivningssummerne, var nødt til at ophæve reglerne for firmabiler. Men hvis ministeren har læst mit forslag – og det er jeg sikker på han har gjort – vil han se, jeg vender tilbage til de regler, der gjaldt, før man begyndte med denne besynderlige indeksring af afskrivningssummerne, hvorved jeg mener man kommer ud over de problemer, der har været med begrænsning i afskrivningsretten for dyre biler.

En af ordførerne – jeg tror, det var hr. Lykketoft – foreslog, at ligningsrådet forhøjede den kilometertakst, der skulle bruges, når man kørte i særlig dyre biler. Men dermed rammer hr. Lykketoft kun den ene halvdel af dem, vi ønsker at ramme, nemlig den halvdel, som kører privat i firmabil. Vi ville imidlertid også gerne begrænse virksomhedernes incitament til at importere disse særlig dyre biler, og det var en væsentlig del af vores forslag. Derfor er det ikke nok bare at forhøje kilometertaksterne – det er muligt, man også skal gøre det, og det tror jeg i øvrigt nok.

Dernæst er der børsstempelafgiften. Ministeren mente, den ville hæmme markedets effektivitet, men ikke desto mindre har industriministeren jo netop fremsat forslag om marginspekulanter. Det er ikke rigtigt, når ministeren siger, at omsætningsafgiften på obligationer og aktier rammer pensionskasserne, ATP og Dyrtdsfonden, for de institutionelle investorer ligger jo ikke og sælger og køber som sindssyge og fungerer som det, hr. Lykketoft har kaldt »hysteriske kællinger« i relation til børskurserne. Disse institutionelle investorer køber og sælger ikke hele tiden, de anskaffer værdipapirerne én gang for alle og ligger så stort set med dem, til de indfries. Derfor er der ikke tale om, at disse institutionelle investorer vil blive fantastisk hårdt ramt. De vil selvfølgelig komme til at bære en del – det vil jeg gerne erkende – men de

bliver ikke fantastisk hårdt ramt. Nej, det er først og fremmest marginspekulanterne, som bliver ramt af børsstempelafgiften, og det er helt rigtigt, at en lang række af de spekulationshandler, som foregår, og som er en afgørende del af omsætningen på Børsen, ikke vil kunne foregå længere. Men det er jo også lige netop formålet med det forslag, industriministeren har fremsat om at begrænse marginspekulationerne. Jeg mener altså, vi her opnår en virkning, der er nok så effektiv som den, industriministeren opnår, og da vi ikke har den kursavancebeskatning, som hr. Lykketoft talte så varmt om, har vi ved hjælp af dette forslag sikret, at det bliver statskassen, der får gevinsten, hver gang der købes og sælges.

Justitsministeren redegjorde for, at der var en del hår i suppen i spørgsmålet om begrænsning af retten til at tinglyse, og det må jeg erkende at justitsministeren havde ret i. Justitsministeren har selvfølgelig ret i, at der som led i skifte skal være mulighed for at tinglyse. Det har vi ikke medtaget, og det bør være med som undtagelse. Justitsministeren har ret i, at pensionister bør have mulighed for at tinglyse ejendomsskatter. Justitsministeren har også ret i, at der i forbindelse med lån optaget til vej- og kloakgæld bør være en undtagelse, og det er da muligt, at der er andre undtagelser ud over den med hensyn til nybyggeriet, hvor justitsministeren også havde ret, og jeg takker for belæringen. Jeg synes, at justitsministeren på den måde var med til at gøre forslaget afgørende bedre, og vi skal nok lytte også under udvalgsarbejdet til Justitsministeriets gode råd.

Forsvarsministeren beskæftigede sig med kompensationsaftalerne. Forsvarsministeren forsøgte at antyde – det var nu ikke det, han sagde, men han forsøgte at antyde, og det var det indtryk, man måtte få – at våbenanskaffelser til 1 mia. kr. ikke koster noget valutatab, at det ikke er nogen valutaudgift for statskassen, for vi fik det indtryk, at der var 100 pct.s kompensationsaftaler.

Det fremgår imidlertid klart af statsrevisorerens beretning nr. 4 om F-16 flyene, at de kompensationsaftaler, der tegnes for Danmarks vedkommende, koster os det hvide ud af øjnene. Der er mange problemer i dem. Et af dem er, at kompensationsaftalerne først og fremmest ender i amerikanske datterselskaber i Danmark. Dermed er det ikke danske